









# Truyện Kiều

Nguyễn Du

**T**răm năm trong cõi người ta, Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét nhau. Trải qua một cuộc bể dâu, Những điều trông thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ sắc tư phong, Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen. Cáo thơm lần giở trước đèn, Phong tình có lục còn truyền sử xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương phẳng lặng, hai kinh vững vàng. Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia tư nghĩ cũng thường thường bực trung. Một trai con thứ rớt lòng, Vương Quan là chữ, nổi dòng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách, tuyết tinh thần, Một người một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân xem trang trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh. Một, hai nghiêng nước nghiêng thành, Sắc đành đòi một, tài đành họa hai. Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung thương lầu bạc ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc nhà tay lựa nên chương, Một thiên bạc mệnh, lại càng nảo nhân. Phong lưu rất mực hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm trướng rủ màn che, Tường đông ong bướm đi về mặc ai. Ngày xuân con én đưa thoi, Thiều quang chín chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành lê trắng điểm một vài bông hoa. Thanh minh trong tiết tháng ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai nhân, Ngựa xe như nước áo quần như nêm. Ngổn ngang gò đống kéo lên, Thoi vàng vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan

tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu khê, Lần xem phong cảnh có bề thanh thanh. Nao nao dòng nước uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Rằng: Sao trong tiết thanh minh, Mà đây hương khói vắng tanh thế mà? Vương Quan mới dẫn gần xa: Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa hiem gì yến anh. Kiếp hồng nhan có mong manh, Nửa chừng xuân thoát gậy cành thiên hương. Có người khách ở viễn phương, Xa nghe cũng nức tiếng nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy bình rơi bao giờ. Buồng không lạnh ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng mà, Thì chi chút ước gọi là duyên sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi nông một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trải bao thỏ lặn ác tà, Ấy mò vô chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đâu sẵn mối thương tâm, Thoắt nghe Kiều đã đầm đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời rằng bạc mệnh cũng là lời chung. Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày xanh mòn mỏi má hồng phôi pha. Sống làm vợ khắp người ta, Khéo thay thác xuống làm ma không chồng. Nào người phượng chạ loan chung, Nào người tích lục tham hồng là ai? đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là người dưới suối vàng biết cho. Lầm rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp ngồi vài gập trước mồ bước ra. Một vùng cỏ ấy bóng tà, Gió hiu hiu thổi một vài bông lau. Rút trâm sẵn giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm thần Lại càng đứng lặng tẩn ngần chẳng ra. Lại càng ủ dột nét hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu sa

vấn dài. Vân rằng: Chị cũng nực cười, Khéo dư nước mắt khóc người đời xưa. Rằng: Hồng nhan tự thuở xưa, Cái điều bạc mệnh có chừa ai đâu? Nỗi niềm tưởng đến mà đau, Thấy người nằm đó biết sau thế nào? Quan rằng: Chị nói hay sao, Một lời là một vận vào khó nghe. ở đây âm khí nặng nề, Bóng chiều đã ngả đậm về còn xa. Kiều rằng: Những đáng tài hoa, Thác là thể phách, còn là tình anh, Để hay tình lại gặp tình, Chờ xem ắt thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chửa kịp thưa, Phút đầu trận gió cuốn cờ đến ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong đường có hương bay ít nhiều. Đè chừng ngọn gió lần theo, Dầu giày từng bước in rêu rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều kinh, Nàng rằng: Này thực tình thành chẳng xa. Hữu tình ta lại gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị em. Đã lòng hiển hiện cho xem, Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi, Góc cây lại vạch một bài cổ thi. Dừng dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng đầu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn nhân, Lông buồng tay khấu bước lần dặm băng. đề huề lưng túi gió trăng, Sau chân theo một vài thằng con con. Tuyết in sắc ngựa câu giòn, Cỏ pha màu áo nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ mặt người, Khách đà xuống ngựa tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh, Một vùng như thể cây quỳnh cành dao. Chàng Vương quen mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới hoa. Nguyên người quanh quất đâu xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà trâm anh. Nền phú hậu, bạc tài danh, chương nét đất, thông minh tính trời. Phong tư tài mạo tốt vời, Vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước nhà, Với Vương Quan trước vẫn









# Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta, Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét nhau. Trải qua một cuộc bể dâu, Những điều trông thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bi sắc tu phong, Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen. Cáo thơm lần giờ trước đèn, Phong tình có lục còn truyền sử xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương phẳng lặng, hai kinh vững vàng. Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia tư nghĩ cũng thường thường bực trung. Một trai con thứ rất lòng, Vương Quan là chữ, nổi đồng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách, tuyết tinh thần, Một người một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân xem trang trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh. Một, hai nghiêng nước nghiêng thành, Sắc đành đòi một, tài đành họa hai. Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung thương lâu bạc ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc nhà tay lựa nên chương, Một thiên bạc mệnh, lại càng nảo nhân. Phong lưu rất mực hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm trướng rủ màn che, Trường đông ong bướm đi về mặc ai. Ngày xuân con én đưa thoi, Thiều quang chín chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành lê trắng điểm một vài bông hoa. Thanh minh trong tiết tháng ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai nhân, Ngựa xe như nước, áo quần như nêm. Ngổn ngang gò đống kéo lên, Thoi vàng vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu khê, Lần xem phong cảnh có bề thanh thanh. Nao nao dòng nước uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nấp đất bên đàng, Dầu dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Rằng: Sao trong tiết thanh minh, Mà đây hương khói vắng tanh thế mà? Vương Quan mới dẫn gần xa: Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa hiềm gì yến anh. Kiếp hồng nhan có mong manh, Nửa chừng xuân thoát gậy cành thiên hương. Có

người khách ở viễn phương, Xa nghe cũng nức tiếng nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy bình rơi bao giờ. Buồng không lạnh ngắt như tờ, Dấu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng mà, Thì chi chút ước gọi là duyên sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi nông một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trải bao thỏ lặn ác tà, ấy mồ vô chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đau sấn mối thương tâm, Thoắt nghe Kiều đã dầm dẫm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời rằng bạc mệnh cũng là lời chung. Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày xanh mòn mỏi má hồng phôi pha. Sống làm vợ khắp người ta, Khéo thay thác xuống làm ma không chồng. Nào người phượng chạ loan chung, Nào người tích lục tham hồng là ai? đã không kẻ đoái người hoài, Sấn đây ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là người dưới suối vàng biết cho. Lầm rầm khăn khứa nhỏ to, Sụp ngổ vài gậy trước mồ bước ra. Một vùng cỏ áy bóng tà, Gió hiu hiu thổi một vài bông lau. Rút trâm sấn giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm thần Lại càng đứng lặng tần ngần chẳng ra. Lại càng ủ dột nét hoa, Sầu tuôn đứt nối, châu sa vắn dài. Vân rằng: Chị cũng mực cười, Khéo dư nước mắt khóc người đời xưa. Rằng: Hồng nhan tự thưở xưa, Cái điều bạc mệnh có chừa ai đâu? Nỗi niềm tưởng đến mà đau, Thấy người nằm đó biết sau thế nào? Quan rằng: Chị nói hay sao, Một lời là một vắn vào khó nghe. ở đây âm khí nặng nề, Bóng chiều đã ngả đậm về còn xa. Kiều rằng: Những đấng tài hoa, Thác là thế phách, còn là tinh anh, Để hay tình lại gặp tình, Chờ xem ắt thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chứa kíp thừa, Phút đầu trận gió cuốn cờ đến ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong đường có hương bay ít nhiều. Đè chừng ngọn gió lần theo, Dấu giày từng bước in rêu rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều kinh, Nàng rằng: Đây thực tình thành chẳng xa. Hữu tình ta lại gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị em. Đã lòng hiển hiện cho xem, Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi, Gốc cây lại vạch một bài cổ thi. Dừng dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng đâu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn nhân, Lông buông tay khấu bước lần dậm băng. đề huề

lưng túi gió trăng, Sau chân theo một vài thằng con con. Tuyệt in sắc ngựa câu giòn, Cỏ pha màu áo nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ mặt người, Khách đà xuống ngựa tới nơi tự tình.

Hài vãn lần bước dặm xanh, Một vùng như thể cây quỳnh cành dao. Chàng Vương quen mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới hoa. Nguyên người quanh quất đầu xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà trâm anh. Nền phú hậu, bậc tài danh, chương nét đất, thông minh tính trời. Phong tư tài mạo tốt vời, Vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước nhà, Với Vương Quan trước vẫn là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức hương lân, Một nền đồng Tước khoả xuân hai Kiều. Nước non cách mấy buồng thù, Những là trộm nhớ thăm yêu chốc mòng. May thay giải cấu tương phùng, Gặp tuần đố lá hoà lòng tìm hoa. Bóng hồng nhác thấy nẻo xa, Xuân lan thu cúc mặn mà cả hai. Người quốc sắc, kẻ thiên tài, Tình trong như đã, mặt ngoài còn e.

Chập chờn cơn tỉnh cơn mê. Rồn ngổ chẳng tiện, dứt về chín khôn. Bóng tà như giục cơn buồn, Khách đà lên ngựa, người còn ghé theo. Dưới cầu nước chảy trong veo, Bên cầu tơ liễu bóng chiều thướt tha. Kiều từ trở gót trướng hoa, Mặt trời gác núi chiếu đã thu không. Mảnh trăng chênh chếch dòm song, Vàng gieo ngấn nước, cây lồng bóng sân. Hài đường là ngọn đông lân, Giọt sương gieo nặng cành xuân la đà.

Một mình lặng ngắm bóng nga, Rồn đường gần với nỗi xa bời bời: Người mà đến thế thì thôi, Đời phồn hoa cũng là đời bỏ đi! Người đâu gặp gỡ làm chi, Trăm năm biết có duyên gì hay không? Ngổn ngang trăm mối bên lòng, Nên câu tuyệt diệu ngụ trong tính tình. Chênh chênh bóng nguyệt xế màn, Tựa nương bên triện một mình thiú thiú. Thoắt đâu thấy một tiểu kiều, Có chiều thanh vận, có chiều thanh tân. Sương in mặt, tuyết pha thân, Sen vàng lãng đàng như gần như xa. Chào mừng đón hỏi dò la: Đào nguyên lạc lối đầu mà đến đây? Thừa rằng: Thanh khí xưa nay, Mới cùng nhau lúc ban ngày đã quên. Hàn gia ở mé tây thiên, Dưới dòng nước chảy bên trên có cầu. Mấy lòng hạ cổ đến nhau, Mấy lời hạ tứ ném châu